

Pesti utca

Délben a budai Bástyasétányon

Előttünk egy hölgy meg egy úr megy, szemközt velünk jön a sétáló közönség. Csaknem minden harmadik-negyedik járókelő kutyát vezet pórázon. Budán szeretik a kutyát. De nem csak szeretik, értenek is hozzá. Az a pár, amelyik előttünk halad, minden szemközt jövő kutyára megteszi a maga megjegyzését. Megbeszélük a kutya „hibáját”, mint ahogy nők szokták a barátnőikét, ismerőseikét.

– Ennek a spanyol kutyának nem elég leffegő a füle – halljuk –, ez a patkányfogó csúnyán jár.

– Látod, milyen mélyült a háta annak a nagy, fehér kuvasznak? – kérdi a férfi. – Pedig kár érte, mert egyébként remek állat volna.

– Kedves ez a kis uszár, de nem tiszta faj, fogadjunk, hogy nem tiszta faj.

Mindenesetre elhisszük neki fogadás nélkül is, mert nyilvánvalóan nem értünk hozzá úgy, mint ő.

Rövidesen azt is megtudjuk, melyik a legszebb kalapácsfejű az egész sétányon, milyenek kellene lenni a tökéletes puminak, s megismerkedünk egy vöröses szőrű, egészen újfajta skót állatkával, amelyikből – mint ezúttal értesülünk – alig van néhány az egész országban.

Kétszer végigsétáltunk a Bástyasétányon, s tökéletes kutyaszakértők lettünk.

Azóta valahány kutyát látunk, nyomban a hibáját vesszük észre először. Kár.

•

– Oáááoáhá – ásít a körúton fényes délben egy úrihölgy. – Oááóáhá. – Másodszor már a száját is veregeti hozzá, hogy jobban hangozzék. Akkorára tátotta a száját, mintha el akarta volna nyelni az egész körutat. Amellett sehogy sem illett hozzá ez az utcai ásítás. Finom volt, csinos, kecses.

Bizonyára nem alhatta ki magát az éjszaka, és most egy percre teljesen megfélekedezett arról, hogy hol is van voltaképpen.

Mindenki, aki látja, elnézően mosolyog rajta.

•

– Hány óra? – szól oda egy öregedő úr az utcán, a boltajtóban ácsorgó kereskedőhöz.

– Tíz perccel múlt féltizenkettő – veti oda fürgén, szolgálatkészen egy előttük elsiető fiatal lány, karójára pillantva.

– Nem önt kérdeztem – mordul az öregúr a leánykára.

Az fülig vörösödik, nem tudja, sírjon-e, nevéssen-e, komolyan pirítottak így rá, vagy tréfából. Végre is von egyet a vállán, és továbbmegy.

Az öregúr mosolyogva pillant utána.

•

Egy hároméves budapesti kislány angol születésű édesanyja először vitt át a csatornán. A tenger nagyon viharos volt, s az utasok egy része rosszul lett.

Megérkezésük után való másnap a londoni állatkertbe vitte el édesanyja a kislányt. Az ökredező fókák előtt a gyermek szánakozó arccal fordul édesanyjához:

– Szegények – mondta – mindnyájan megkapták a tengeri betegséget.

1935. augusztus 15., csütörtök, 8. old.

Nyári körkép

Hirtelen zápor kerekedik. Fut, ki merre lát, kapuk, tornácok alá, egyszerre kiürül az utca. Csupán egy csinos, fiatal lány nem törődik a záporral. Könnyű nyári ruhácskájában, fehér cipellőben siet, siet föl szegett fejjel a csapó esőben. Bizonyára nagyon sürgős a dolga. Karcsú testéhez hozzátapad a selyemruha, fátyol-harisnyója a térdéig egyadta víz.

Most egy kapu alól kilép valaki ernyővel a kezében. Fiatal. Fején zerge-tollas, zöld kalap, széles vállához, derekához feszes vadászkabát simul, pettyes nyakkendője a legutolsó angol divat szerint van kötve a nyakán.